

извика: днесъ следъ обѣдъ ще посетимъ монетния домъ. Не по-малко се радвахме и ние. Да посетимъ монетарницата, която само малцина французи сж имали щастие да видятъ, бѣше голѣма придобивка за насъ. А освенъ това, никой отъ насъ не бѣше челъ, нито пъкъ бѣше слушалъ, какъ се правятъ паритѣ. Колко нови работи ще научимъ! И докато по-рано се показвахме равнодушни, сега всички бѣхме обладани отъ най-живъ интересъ къмъ това посещение. Още преди опредѣления часъ се събрахме предъ огромната сграда на монетарницата. Чакането ни позволи да разгледаме по-подробно отвънъ тая мълчалива сграда, която е едно отъ бележититѣ здания на Парижъ. Тя има цѣли 120 метра дължина и макаръ че е строена преди 160 години, надминава на видъ много други по-сетнешни постройки. Особно сж красиви нейнитѣ врати, изковани отъ желѣзо, което е огънато въ най-разнообразни и прелестни украси. Когато часовникътъ на близката черква удари два, Х. позвъни на грамаднитѣ врати. Посрещнаха ни любезно двама чиновници, които знаеха по-рано за нашето посещение. Ние бѣхме преброени, и следъ направената още веднажъ справка за нашето позволително, чиновницитѣ ни поведоха по широка стълба, която ни отведе въ музея на монетарницата. Той е просторна свѣтла зала съ многобройни шкафове. Въ тѣхъ сж изложени всички видове монети и медали, които е съкла монетарницата, разни стари уреди, инструменти съ които се познава чистотата на металитѣ, образци отъ монетитѣ на много държави, между които и български наполеони. Покрай стениитѣ сж наредени нѣколко хубави статуи отъ бронзъ и мраморъ, които придаватъ особна красота на залата. Колкото и интересни да бѣха